

Bevrijd

Ik ga naar bed met oorlog. Een beetje onwennig, maar toch val ik snel in slaap. Ik word om half zes zonder oorlog wakker. Pas tijdens het scheren komen de beelden van tv van de vorige avond terug. Ik heb het druk vandaag. Daarom ben ik een half uur eerder op dan normaal. De kinderen slapen nog. Mijn vrouw ogenschijnlijk ook. De gedachten aan gisteravond vullen mijn hoofd. Ik ben 49 en van 49. Van nà 45 dus. Net zo oud als de NAVO. Die voor het eerst in haar bestaan oorlog voert. Ik kan maar niet wennen aan dat idee. Straks ga ik werken en word ik in beslag genomen door nieuws uit de energiewereld, want daarin werk ik. In alle routine werk ik mijn schema af. Rugoefeningen doen, plat op de grond. Aankleden. Thee zetten. Boterhammetjes maken voor de lunch. Zo doe ik dat nog. De krant is laat, want ik vergeet dat ik vroeg ben. Tandpoetsen en met een frisse adem iedereen wakker kussen. Als ik naar buiten loop om kwart voor zeven, klopt mijn zoon boven op het raam en zwaait me uit. Mijn dochter heeft 's ochtends wat meer tijd nodig. Zij is degene die meestal trouw zwaait, maar ik vermoed dat het er nu niet inziet. Ik rijd de auto de garage uit, stap uit, haal de tuimeldeur naar beneden, stap in en rijd de oprit af. Ons huis ligt bij een bocht in de straat. Ik draai me vlak voor die bocht nog even om naar huis. Ik val stil. In het smalle raam boven het garagepad staat ze roerloos tegen de hor aangedrukt. Moeilijk zichtbaar, maar ze staat er. Als een Mariabeeldje voor het gordijn in haar eigen nisje. Onbeweeglijk. Slechts haar linkerhandje beweegt. Ze zwaait. Dit beeld staat op mijn netvlies gebrand. Terwijl ik in de bocht linksaf sla, zie ik bijna de tegenligger niet. Ik denk weer aan de oorlog en zie kinderen. Er hoeft maar dit te gebeuren, of 't is allemaal voorbij. Op de snelweg is er haast, hoe vroeg het ook is. En irritatie. Op mijn werk is er onduidelijkheid. We fuseren en buitenlanders liggen op de loer. Volgend jaar moet ik misschien verder reizen. Voortdurend verandering. Zo is de wereld. Ook de mijne. We gaan richting Koninginnedag en bevrijdingsdag. Dat is in mijn herinnering volop lente. Geuren en kleuren. Juliana op het bordes. Een schaal met sinasappelen voor het raam. De vlag halfstok, beelden van de oorlog. De volgende dag de vlag weer heelstok. Dat vergat mijn vader wel eens. Dan hing bij ons op die blije dag met snoepbekers, optochten, oranje drankjes, spelletjes op straat en strikken in het haar, de vlag halfstok. En als klap op de vuurpijl 's avonds vuurwerk. Want daar moet het donker voor zijn. Ik zie de beelden van de eerste bombardementen. Ook vuurwerk. Ik heb nooit echt bevrijding gevierd. Ik wist niet hoe dat voelde. Nu wel.

